

DEKRET

o ochronie znaków towarowych.

Art. 1. Znakami towarowymi są rysunki i nazwy wszelkiego rodzaju, które służą przemysłowcom i kupcom do odróżniania ich towarów od towarów innych przemysłowców i kupców.

Art. 2. Umieszczenie znaków towarowych zależy od uznania przemysłowców i kupców. Przepis ten nie dotyczy jednak znaków, które w myśl ustaw specjalnych winny być umieszczane na towarach.

Art. 3. Zabrania się umieszczania znaków towarowych:

- 1) z napisami i rysunkami przeciwnymi prawu, dobrem obyczajom i bezpieczeństwu publicznemu;

- 2) z napisami i rysunkami, które mogą wprowadzić w błąd kupujących.

Znaki towarowe z rysunkami znaków i odznaczeń honorowych, otrzymanych przez przemysłowca lub kupca na pewne określone towary, mogą być umieszczane wyłącznie na tego rodzaju towarach.

Art. 4. Przemysłowiec lub kupiec, który pragnie uzyskać prawo wyłącznego korzystania ze znaku towarowego (art. 1 i 12), winien złożyć do Urzędu Patentowego:

- 1) podanie w języku polskim z wyszczególnieniem:
 - a) imienia i nazwiska oraz miejsca zamieszkania petenta, względnie również pełnomocnika,
 - b) firmy oraz rodzaju przedsiębiorstwa,
 - c) siedziby firmy,
 - d) towarów (art. 8), dla których przeznaczono zgłoszony znak towarowy;
- 2) rysunek wyraźny, o ile zgłoszenie nie dotyczy wyłącznie nazwy, oraz w razie potrzeby opis;
- 3) pokwitowanie kasy skarbowej z wniesionej opłaty (art. 14).

Obok podania, wymaganego w języku polskim, może być załączone wyszczególnienie towarów oraz opis w języku obcym, lecz miarodajny jest tekst polski.

Urząd Patentowy wyda szczegółowe przepisy co do podań i załączników.

Art. 5. Petent, mieszkający zagranicą, winien działać przez pełnomocnika przy Urzędzie Patentowym, załączając dowód, że w kraju, w którym się znajduje siedziba jego firmy, uzyskał ochronę znaku towarowego.

Świadectwo ochronne będzie wydane tylko wówczas, gdy znak odpowiada wymogom niniejszej ustawy, o ile umowy międzynarodowe nic innego nie stanowią.

Art. 6. Wydanie świadectwa ochronnego na znak towarowy nie pozbawia nikogo prawa umieszczania na towarach lub ich opakowaniach, w całości lub w skróceniu, swego nazwiska, imienia, herbu, firmy, adresu, danych dotyczących rodzaju, czasu i miejsca produkowania i sprzedaży towarów oraz ich właściwości, przeznaczenia, ceny, ilości, miary i wagi i używania ich w handlu, byleby oznaki te nie wprowadzały w błąd co do rzeczywistego pochodzenia towaru.

Art. 7. Napisy na znakach towarowych winny być wykonane literami alfabetu łacińskiego. Jednakże wszelki znak towarowy zagraniczny (art. 5) może uzyskać ochronę w Polsce w formie, w jakiej ją uzyskał zagranicą.

Art. 8. Minister Przemysłu i Handlu ustanowi klasy towarów.

Przemysłowiec lub kupiec może zgłosić znak towarowy tylko dla towarów, wchodzących w zakres jego przedsiębiorstwa, towary te mogą jednak należeć do jednej lub kilku klas.

Art. 9. Nie podlegają ochronie znaki towarowe: 1) nieodpowiadające wymogom art. 3, 5, 7 i 8, 2) niedostatecznie odróżniające się od znaków, na które Urząd Patentowy wydał już przedtem innym kupcom lub przemysłowcom świadectwa ochronne dla towarów tegoż rodzaju, o ile petent nie może się powołać na dowód zezwolenia pierwotnego właściciela znaku, 3) używane powszechnie w celu odróżnienia towarów pewnego rodzaju, 4) składające się wyłącznie z oddzielnych cyfr, liter lub wyrazów, określających gatunek, czas, miejsce wyrobu lub sprzedaży, jakość, przeznaczenie, cenę,

miarę lub wagę towaru, 5) zawierające herb państwa lub inne oznaki zwierzchności państwowej albo też herby miejscowości krajowej, krajowego związku gminnego, względnie komunalnego. Nadto nie będą uwzględniane podania nie odpowiadające wymaganiom art. 4.

Przepis punktu 5 nie będzie stosowany, jeżeli petent ma prawo do używania herbu lub znaku państwowego i pragnie go użyć jako część składową znaku towarowego.

Art. 10. Po rozpatrzeniu i stwierdzeniu, że zgłoszenie nie sprzeciwia się przepisom art. 9, Urząd Patentowy poleca petentowi, aby dostarczył kliszę wraz z trzema odbitkami znaku, poczem o zgłoszeniu wraz z jego istotnymi szczegółami ogłasza się w gazecie urzędowej. W przeciągu dwóch miesięcy od daty ogłoszenia przeciw wydaniu świadectwa ochronnego może być zgłoszony pisemnie sprzeciw w wypadku uchybienia przepisom art. 9. Sprzeciw winien być poparty należyte dowodami. Równocześnie ze zgłoszeniem sprzeciwu należy przedstawić Urzędowi Patentowemu kwit kasy skarbowej z opłaty dwudziestu marek polskich tytułem kosztów sprzeciwu. O ile sprzeciw w przeciągu dwóch miesięcy nie nastąpi, lub też jeżeli sprzeciw uwzględniony nie zostanie, wydaje się petentowi świadectwo ochronne na znak towarowy (art. 12). Świadectwo ochronne po zaopatrzeniu go we właściwą pieczęć podpisuje prezes Urzędu Patentowego. W razie, jeżeli znak nie odpowiada przepisom art. 9, Urząd Patentowy odmawia wydania świadectwa, zawiadamiając zarazem petenta o przyczynach odmowy.

Art. 11. Petent, niezadowolony z decyzji, mocą której podanie jego stosownie do art. 9 zostało odzucone tudzież oponent, niezadowolony z decyzji co do wydania świadectwa ochronnego, mogą w ciągu dwóch miesięcy od dnia oznajmienia im tej decyzji, zaskarżyć ją do wydziału apelacyjnego Urzędu Patentowego, załączając kwit kasy skarbowej z uiszczenia opłaty trzydziestu marek polskich tytułem kosztów apelacji.

Art. 12. Wydanie świadectwa nadaje przemysłowcowi lub kupcowi prawo wyłącznego korzystania ze znaku towarowego i zamieszczania go na towarach w świadectwie wyszczególnionych lub towarach tego samego rodzaju, na opakowaniach lub naczyaniach, w których towary przechowuje, oraz na ogłoszeniach handlowych, cennikach i blankietach.

Art. 13. Świadectwo ochronne na znak towarowy, zgłoszony w jednym kolorze i wymiarze, daje prawo wyłącznego korzystania z tego znaku we wszystkich innych kolorach i wymiarach.

Art. 14. Świadectwo ochronne na znak towarowy wydaje się na termin dziesięcioletni, licząc od daty podpisania (art. 10). Opłata za zgłoszenia znaku towarowego i za pierwszy termin dziesięcioletni wynosi pięćdziesiąt marek polskich. Nadto zgłaszający winien uiścić trzydzieści marek polskich za każdą klasę towarów, wyszczególnionych w ogłoszeniu. Przed upływem terminu dziesięcioletniego świadectwa mogą być przedłużone na nowe terminy dziesięcioletnie po każdorazowym uiszczeniu pięćdziesięciu marek polskich. Opłaty winny być uiszczane do kasy skarbowej, kwity zaś przedstawiane do Urzędu Patentowego.

Art. 15. Świadectwo otrzymuje osoba, która pierwsza złożyła podanie, chociażby w toku postępowania wpłynęły także podania od innych osób. Z dwóch podań, złożonych jednego dnia, wcześniejsze jest to, które posiada niższy numer dziennika zgłoszeń Urzędu Patentowego.

Art. 16. O zgłoszeniu znaku towarowego wraz z istotnymi szczegółami zgłoszenia (art. 4 pp. 1, 2), o wydaniu świadectwa ochronnego na znak

towarowy wraz z takimiż szczegółami (art. 4 pp. 1, 2) oraz o przedłużeniu (art. 14) lub ustaniu jego mocy obowiązującej (art. 19), ogłasza się w gazecie urzędowej.

Art. 17. Wydanie świadectwa ochronnego nie pozbawia nikogo prawa kwestjonować sądownie, czy właściciel takiego świadectwa ma prawo wyłącznego korzystania ze znaku towarowego. Skarga może być oparta również na wszystkich tych powodach, które przy rozpatrzeniu zgłoszenia mogły wywołać odmowę wydania świadectwa ochronnego.

Art. 18. Prawo do znaku towarowego może być przelane w całości lub częściowo na nowonabywcę lub dzierżawcę przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego po złożeniu do Urzędu Patentowego w ciągu sześciu miesięcy (od daty sprzedaży lub wydzierżawienia przedsiębiorstwa) dowodu zezwolenia poprzedniego właściciela.

Za każde przepisanie świadectwa ochronnego na imię nowego posiadacza pobiera się opłatę w wysokości dwudziestu marek polskich. Opłata winna być uiszczoną do kasy skarbowej, kwit zaś załączony do podania do Urzędu Patentowego.

Art. 19. Ochrona znaku towarowego ustaje:

- 1) wskutek pisemnego zrzeczenia się właściciela lub zwinienia przedsiębiorstwa;
- 2) wskutek nie odnowienia świadectwa w terminie przepisany (art. 14);
- 3) wskutek niezawiadomienia Urzędu Patentowego w ciągu sześciu miesięcy o odstąpieniu znaku towarowego innemu właścicielowi (art. 18);
- 4) w razie pozbawienia przez sąd prawa korzystania ze znaku towarowego (art. 17).

Art. 20. W wypadkach, wskazanych w p. 1, 2 i 3 art. 19, prawo wyłącznego korzystania ze znaku towarowego nie może być nikomu ponownie przyznane przed upływem lat dwóch od daty publikacji o ustaniu ochrony znaku towarowego (art. 16).

Art. 21. Wykroczenie przeciwko prawu wyłącznego korzystania ze znaku towarowego pociąga za sobą, niezależnie od obowiązku wynagrodzenia szkód i strat, odpowiedzialność na zasadzie przepisów, wyłączonych w ustawach karnych.

Art. 22. Urząd Patentowy prowadzi specjalny rejestr i zbiór znaków towarowych. Na żądanie zbiór ten okazuje się każdej osobie do przejrzania. Rejestr, który mogą przeglądać wszyscy zainteresowani, zawierać powinien numer oraz istotne szczegóły świadectwa ochronnego.

Art. 23. Świadectwa na znaki towarowe, zgłoszone przed wprowadzeniem niniejszej ustawy na zasadzie ustaw, obowiązujących dotychczas w Polsce lub częściach Polski, zachowują, z zastrzeżeniem praw osób trzecich, swą moc, o ile posiadacze w ciągu sześciu miesięcy od daty uzyskania mocy obowiązującej przez ustawę niniejszą zgłoszą je do Urzędu Patentowego, załączając podanie (art. 4 punkt 1) i kliszę wraz z trzema odbitkami (art. 10) oraz kwit kasy skarbowej z uiszczenia opłaty (art. 14). Ministrowi Przemysłu i Handlu przysługuje prawo przedłużenia terminu powyższego.

Z chwilą wydania świadectwa w Polsce wspomniane wyżej znaki podlegają przepisom ustawy niniejszej. Ochrona ich trwa, zgodnie z prze-

pisami art. 14, lat 10, bieg jej rozpoczyna się z dniem podpisania świadectwa w Polsce.

Art. 24. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem jej ogłoszenia w Dzienniku Praw Państwa Polskiego.

Dan w Warszawie, dnia 4 lutego 1919 r.

Naczelnik Państwa:

J. Piłsudski

Prezydent Ministrów:

I. J. Paderewski

Minister Przemysłu i Handlu:

Kazimierz Hącia